

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

יה.

עין משפט
נר מצוה

מאי גובה אם הכל מאחר שלא התנה עמה כלום מהו המוספת:
לא אונן. אין אניות חל עליו לאיסור אכילת קדשים: **ולא טעמא**
לה. אם כהן הוא דכתיב (ויקרא כה) כי אם לשארו והיינו אשתו
 והאי לאו שארו היא דלא בלא עדיין לדי קירוב זכר: **ולא טעמא**
 לו. לאו משום כהונה קאמר
 דאין כהנות מוחרות על הטומאה
 דכתיב (שם) בני אהרן אלף אינה
 זקוקה (ט) לטמא לו לא כהנת ולא
 ישראלית שמצוה להתעסק בשצעה
 ממי מלוה האמורים צפרסה דכתיב
 לה יטמא ותניא לה יטמא מלוה ואם
 לא רצה מטמאין אותו על כרחו
 ומעשה ציוסק הכהן כו' צמורת
 כהנים (י): **מסא אינו יורשה.** דירושת
 הבעל נפקא לן משארו הקרוב אליו
 ממשפחתו וירש אותה וגו' (בב"ב דף
 קיא:) והא לאו שארו הוא: **אלא אביי.**
 דאמר לעילי' לאו מילתא היא דאמרי:
מגופא דמאני. דהויאיה גט משום
 דהיא גופא קשיא ליה הדר ציה:
דאי ס"ד. דטעמא לאו משום דאין
 טוענין אחר מעשה צ"ד הוא אלף
מנה מאיסו כתיב ציה. דנימא
 הוא מוכיח על החוב: **כמו דכתיב**
ציה דמי. דהא פסיקא לן מילתא
 דכמוה מנה מאיסו: **אטו כל דמגני**
צני דינא מגני לה. וכי כל הפורע
 חוב צא ל"ב צ"ד. במקום שפרע לה לא
 היו צ"ד שיכתבו לו כן: **הא אמר**
פנו. כעשוי נסונון. ואפילו מנאל
 לזמן מרובה משפיל ולא חיישינן שאל
 גט אחר הוא ששמויהן שוין ומאלס
 אחר נפל: **מלאו לאתרי.** התם (גיטין
 י) ומשרה ובתוך כך ליכא לנימנא משירא
 שעברה שם נפל שהרי לא שהה
 ציעור שמתנה: **ואפילו במקום כו'.**
 לאו רצה קא מסיק אלף גמרא הוא
 דקאמר לן דכי אמר רבה במקום
 שהשירות מצויות לא אמר אלף
 כשהחזקו צעיר אחת שנכתב צה
 הגט שנים ששמויהן שוין ושמות
 נשותיהן שוות: **דאי לא פיעול**
הכי. דרצה תמי צעיר קשיא
דרב הונא. במקום שהוא יושב ודן
 אללו לדון הוא ליה (ט) מקום

אמון נט מנה ומאתים בתיב ביה. תימנה היכי מוכח דאפילו
 במקום שכותבין כמורה דגביא אפי' כי לא נקיעט כמורה
 דלמא הכא במקום שאין כותבין וגביא בשטר גט וכותבין בגט
 שטרך דגן כו' כדכתיב (רד"ל) [רצ"ב צפ' הכותב (כתובת דף פט):
 ואביי נמי לוקמא הכי אי נמי נוקי
 במקום שאין כותבין כמורה וגביא
 צעדי הגט אלף גט לא קרענין
 משום דציעא לאנסובי ציה והוי כמו
 היכא דלא אפשר דכותבין שובר
 אלף במקום שכותבין כמורה לא
 יפרע עד שמוציא שטר כמורה מילה
 או משום שיהא נאמן לומר פרעמי
 דלא כרבי יוחנן או משום דאין
 כותבין שובר ועוד כיון דמן אלמנה
 מן השואלין במקום שאין כותבין לא
 צעי לאוכוחי כמו שפי' לעיל (דף
 פ: ד"ה אלמנה) איך מוכח מגרשה
 מן הנישואין במקום שאין כותבין
 כיון דגט לאו היינו כמורה ומשום
 דציעא לאנסובי ציה פשיטא דאין
 נאמן לומר פרעמי כיון דלא ניתנה
 כמורה בלוחו מקום וי"ל דלאביי
 מתניין קשימיה דמקום כמורה ואין
 עמה גט אלמא במקום שכותבין
 כמורה עסקינן דאין קצרא להעמיד
 שכן אירע שכתב לה צעור אהבה
 לכך פריך כיון שיש לה כמורה ואין
 מוציא רב גט לימא פרעמי אלף ודאי
 לא אמר כלום וכותבין שובר:

הא אמר תנו נותנין. וא"ת מנלן
 דלמא אפילו אמר תנו ונמלך
 נותנין והא דקתני נמלך ה"ק ונמלך
 שלא ליתני ומחמת כן לא חש לשמור
 ונאצד ועכשיו רוצה לחזור ולגרשה
 דסבר שזהו הגט שאצד ממנו ואמר
 תנו ואפילו הכי אין נותנין דשמא
 אין זה גיטו אלף נפל מאחר ששמו
 כשמו אלף לא נמלך לכתחילה מלגרשה
 וגרשה מחזירי לה גיטא לרביא אפי'
 אינו שלה וי"ל דדייק מלמא קמי'
 כמובים היו ולא נתנין ומקדמי ונמלך
 משמע שחושש שמא אינו רוצה עתה
 לגרשה אלף אם אמר תנו לה נותנים
 ואין לחוש שמא מאחר נפל וא"ת

ומנלן ואפי' לזמן מרובה דלמא
 לאלתר דוקא כדפריך ר' זירא
 לקמן ור' זירא גופיה מנלן דיחיר
 לאשה אפילו לזמן מרובה וממה
 פשטו לו בדרימא קאמר לזמן מרובה
 אפי' וי"ל דמברייתא דלמא
 משמע דזמן הצעל מורה יחיר אפי'
 לזמן מרובה דאי
 זה הגט זמנו קודם לגט זה
 שנתגרשה בו וחסרף בגט זה
 שנתן לרביא פירות שלא
 מין אפי' למי' אין צורך לבעל
 פירות משעת חתונה וי"ל
 דכיון שהבעל מודה וסודי
 שאף על א"כ נתיי' זמנו
 שזה לזמן שאצד.
 ע"כ גליון:

ומנלן ואפי' לזמן מרובה דלמא
 לאלתר דוקא כדפריך ר' זירא
 לקמן ור' זירא גופיה מנלן דיחיר
 לאשה אפילו לזמן מרובה וממה
 פשטו לו בדרימא קאמר לזמן מרובה
 אפי' וי"ל דמברייתא דלמא
 משמע דזמן הצעל מורה יחיר אפי'
 לזמן מרובה דאי
 זה הגט זמנו קודם לגט זה
 שנתגרשה בו וחסרף בגט זה
 שנתן לרביא פירות שלא
 מין אפי' למי' אין צורך לבעל
 פירות משעת חתונה וי"ל
 דכיון שהבעל מודה וסודי
 שאף על א"כ נתיי' זמנו
 שזה לזמן שאצד.
 ע"כ גליון:

ומנלן ואפי' לזמן מרובה דלמא
 לאלתר דוקא כדפריך ר' זירא
 לקמן ור' זירא גופיה מנלן דיחיר
 לאשה אפילו לזמן מרובה וממה
 פשטו לו בדרימא קאמר לזמן מרובה
 אפי' וי"ל דמברייתא דלמא
 משמע דזמן הצעל מורה יחיר אפי'
 לזמן מרובה דאי
 זה הגט זמנו קודם לגט זה
 שנתגרשה בו וחסרף בגט זה
 שנתן לרביא פירות שלא
 מין אפי' למי' אין צורך לבעל
 פירות משעת חתונה וי"ל
 דכיון שהבעל מודה וסודי
 שאף על א"כ נתיי' זמנו
 שזה לזמן שאצד.
 ע"כ גליון:

ומנלן ואפי' לזמן מרובה דלמא
 לאלתר דוקא כדפריך ר' זירא
 לקמן ור' זירא גופיה מנלן דיחיר
 לאשה אפילו לזמן מרובה וממה
 פשטו לו בדרימא קאמר לזמן מרובה
 אפי' וי"ל דמברייתא דלמא
 משמע דזמן הצעל מורה יחיר אפי'
 לזמן מרובה דאי
 זה הגט זמנו קודם לגט זה
 שנתגרשה בו וחסרף בגט זה
 שנתן לרביא פירות שלא
 מין אפי' למי' אין צורך לבעל
 פירות משעת חתונה וי"ל
 דכיון שהבעל מודה וסודי
 שאף על א"כ נתיי' זמנו
 שזה לזמן שאצד.
 ע"כ גליון:

ומנלן ואפי' לזמן מרובה דלמא
 לאלתר דוקא כדפריך ר' זירא
 לקמן ור' זירא גופיה מנלן דיחיר
 לאשה אפילו לזמן מרובה וממה
 פשטו לו בדרימא קאמר לזמן מרובה
 אפי' וי"ל דמברייתא דלמא
 משמע דזמן הצעל מורה יחיר אפי'
 לזמן מרובה דאי
 זה הגט זמנו קודם לגט זה
 שנתגרשה בו וחסרף בגט זה
 שנתן לרביא פירות שלא
 מין אפי' למי' אין צורך לבעל
 פירות משעת חתונה וי"ל
 דכיון שהבעל מודה וסודי
 שאף על א"כ נתיי' זמנו
 שזה לזמן שאצד.
 ע"כ גליון:

מוסף רש"י

לאו אונן. אם אונן. אם ממה
 אינו נאמר בקדשים ממה
 אכילת (סנהדרין כה). ולא
 מיטמא לה. אם כן
 הוא, דשאריו כתיב (כתובות
 99) דלאו שארו היא (שם
 ג). וכן היא לא אוננת.
 איהא לאכילת בלתימא ממה
 קדשים (סנהדרין כה).
 ולא מיטמא לה. איהא
 חייבת לטמא לו ואפי' פ
 שנתה להתעסק בשעה
 (ג'ל בשבוע) ממי מלוה
 האמורים צפרסת כהנים,
 דכתיב לה יטמא מלוה,
 וזו אינה מסא, דלאו
 שארו היא, אלף אם
 רוצה היא לטמא לה
 מוחמת מלמא אפילו
 כהנת. דכתיב אהרן כתיב
 ולא צנת אהרן (כתובות ג).
 וכתיב (שם 99) אלף אידי
 דנקט לא אוננת, דלענין
 ליה נקט ולא מיטמא
 דכתיב לנימנא ממי מלוה
 ודכתיב, וזו ששמה, וזו
 גרשה ולא מיטמא כיון
 כהנא, שירשאה מוחמת
 על הטומאה מוכחשתה
 מנה (כתובות כה). ממה
 אינו יורשה. דכתיב
 בית אביה, דלא ששמה
 ירושתה בעל עד שנתן
 לחופה או ששמה לטומא
 (כתובות ג). דכתיב ירושת
 הבעל שארו כתיב, ולא
 הקרוב אליו ממשפחתו וירש
 אותה, כמאן שהבעל יורש
 את אשתו (שם 99).
 ממה היא. כתיב, איהא
 כותבתה. ממה מאיסו
 ומוספתה, לא כתיב לה
 (כתובות ג). וכתבתה לן
 הארוסין מיתקומא (שם
 100). וכתבתה לה. ממה
 אינו יורשה איצטריבא
 ליה. משום מתה אינו
 יורשה איצטריך ליה למתמי
 ממה הוא גובה כמותה,
 לאשמועינן דכתיבתה כן
 כמורה עסקינן, ואפי'
 דלוקיבא לחתומי כולי האי
 אינו יורש (כתובות 99).
 דייקתי. כוונתה שכיב
 מעט דא תפא לנימנא
 ולהיות (גיטין יב). ולשון
 דייקתי דא מיקו זמא
 מיקו, דכתיב שכיב מעט
 כמחזיק ומתקורמי דמי
 (גיטין יב). ממה. ממה
 ציה. ושרובין. פרעון
 שטר (שם). לא יחזיר. לא
 לבעל ולא לאשה וכן שאמר
 וכן כולו (גיטין כ).
 אמר תנו נותנין. ומדלי
 עמיה בשאלי אומר. שמעין
 איהא דלא אמר הבעל תנו
 לה שאני כמחזיק לה נותנין.
 ולא חיישין לשמא אינו
 זה (שם). לאלתר כתיב
 אם לאו פסול. שמא
 מאחר נפל ואין זה שו
 (שם). במקום שהשירות
 מצויות. פסול. שמא
 טעונים ופסידים אחרים נפל
 (שם). ואפילו במקום
 שהשירות מצויות כו'.
 לאו רצה קאמר לה אלף
 הש"ס הוא דמסרד ואמר
 דהא דלוקי רבה במקום
 שהשירות מצויות הוא
 שהחזיקו שני אנשים בשם
 זה בלוח העיר, אלף אלף
 החזיקו מסיפקא לא אמרין

קנה א מיי פ"ב מהל'
 לאל הלכה ג סמג
 לאון לול טור ש"ע י"ד
 סי' שעט טור ד וסי' שעט
 פ"ק ד ר' יוסף' אה"ע סי'
 נה שפי' ה:
 קנה ב מיי פ"ב מהל'
 אישות הל' ג סמג
 עשין ממ טו"ש' אה"ע שם
 וסי' מ:
 קנה ג מיי פ"ב מהל'
 יא ועשין שם סמג שם
 טו"ש' אה"ע סי' נה שפי'
 ו:
 ד [טו"ש' ח"מ סי' סה
 פ"ק יד]:
 קנה ה ר' מיי פ"ג
 מלוות גירושין
 הל' ט ועשין ב"מ סמג
 עשין ממ טו"ש' אה"ע סי'
 קלף שפי' ה:

הגהות הב"ח

(א) נב' וכו' תימא אי
 דכתיב: (ב) רש"י ד"ה ולא
 מנמאה לו וכו' אלף אינה
 זקוקה. י"ב ועשין מה
 פ"ק ד ר' יוסף' אה"ע סי' כח
 ע"כ וביבמות דף קט ע"ב
 וכתוב: (ג) ד"ה כי
 דינא וכו' ר"ה ליה כמקום:

רבינו הגנאל

והדר ביה אביי מגופה
 דמתניין ואסיקא דאם
 איהא פרעמי אביעי ליה
 למיקרעיה לגיטה ולמכתב
 דעל גביה גיטה דגן
 קרעניננהו לאו משום
 דפסול הוא אלא משום
 דלא תיחיר ותגביה ביה
 דקמא אחרית. ואי טעין
 לא הירנא ידע האי דינא
 ואף לא גירשיה (ל)
 שירדעני לא אמר כלום
 אלא הוציאה גט גובה
 כתובתה. סוגיא דשמעא
 אלמנה מן הארוסין (אם
 כתב לה איהא לה מנה
 מאיסו אבל תוספת ליה
 לא אצי' וכתב לה: 'מתני'
 מצא גיט' נשים ושחרורי
 עבדים וכו' עד שאני אומר
 בתרביין היו עובדי עליהם
 שלא ליתנן מדרמתבין
 מנה לאביי דאמר עדין
 בחתומי וכו' לו ופריך הני
 מילי היכא דמטא שטרא
 בדיה דמקבל ש"מ דהא
 מתני' הלכתא היא וכל
 לדיה אי לא נסיק מתרין
 ירידיה. ודייקין מנה הא
 אמר תנו נותנין ואפי' לזמן
 מרובה. ורמינן עלה הא
 דתנן המביא גט ממדינת
 הים ואבד לו מצאו לאלתר
 כשר ואבד לאו פסול ופריך
 כרוב הכי מתני' אפי'
 במקום שהשירות מצויות
 והוא שלא החזיקו שני
 יוסף בן שמעון בעיר
 אחר. כלומר דלא החזיק
 באותה העיר אדם אחד
 ששמו כשם זה שגט זה
 כתוב בשמו הלכך גם
 הבעל מורה ואמר דתנן
 לאשה נותנין זה הגט
 לזו האשה ואפי' לזמן
 ארוך. ואוקיף להא
 דתנן המביא גט מצאו
 לאלתר כשר ואם לאו
 במקום שהשירות
 מצויות והוא החזיקו
 שני יוסף בן שמעון

(א) ח"ל ז' לא נהפשיה צ"ד
 שירדעני וא"ל לא אמר כלום
 וכו'.

דלמא איתנהו ולא דיעין, או דלמא יד עיר אחרת ששמה כו' ויש לה אם אחר ששמה וסא איהו פ"ב שמועב (שם). דאי לא תימא הכי. דלא פסול רצה אלף בלתימא החזיקו (שם). דאשתכח בי דינא דרב הונא. מקיים בהפסול והשילום המיציא אומר ממנו נפל (דק"ח כ).